

AHMET BATMAN

Korkma Kalbim

Vapur denize, martılar gökyüzüne, güneş gülüşüne...

Ve sen en çok benim yanıma yakırsın...

DESTEK YAYINLARI: 618

EDEBİYAT: 239

KORKMA KALBİM / AHMET BATMAN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editor: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Aralık 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-051-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Korkma Kalbim

Ahmet Batman'dan

Babama ve tım babalara...

Bir fotoğraf karesinde unutulmalıydık.
İşte o zaman hep mutlu kalırdık...

GİRİŞ

İnsanlar yaşadıklarının çok geç farkına varırlar. Bu farkına varış bir yenilgi ya da bir kaybedişle başlar. Aklının sesinden bir an olsun çıkmak istemezken bazen kalbinin sesine yönelirsin ama aklın rahat bırakmaz durdurur seni çünkü asıl korkak olan insanın aklıdır. Kalbin korkusu akla karşı koyamadığından ileri gelir. Çocuk kalsak hep âşık oluruz çünkü o dönemlerde kalbimiz aklımızı önemsemez. Büyüdükçe aşkı unuturuz, işin içine akıl karışır ve hesaplar devreye girer. En basiti kırılmaktan korkarız ve kalbimizin sesini duymayız.

Kalbine bir şans ver çünkü korkak bir kalp aşkı tadamaz ve aşksız bir hayat aslında hiç yaşanmamıştır.

Sonun başlangıcı...

*“Ŗu anda, sana güzel bir söz söyleyebilmek için,
on bin kitap okumuŖ olmayı isterdim, gene de az geliŖmiŖ
bir cümle söylemeden içim rahat etmeyecek: seni tanıdığıma
çok sevindim kendi çağımda.”*

– Ođuz Atay

Birinci Bölüm

Merhaba hayat, ölene kadar beraberiz.

Benim küçük dünyam...

Kendimle baş başa kalmayalı uzun zaman oldu. Kısacık hayatımı hep başkaları için yaşadığımı fark etmeye başlayalı ise sadece birkaç hafta... Şu sıralar eskisi kadar güçlü değilim. Zaten hiçbir şey eskisi gibi değil. Değiştim ama bu çok geç kalınmış bir değişiklik. Kalabalıkların içindeki yalnızlığımı görünce başladı her şey. Gözlerimi kapadım yoktular ve aslında en başında kapamam gerekiyormuş.

Geç kaldım.

Her şeye biraz, kendime çok...

Burak Ataman olarak hayatımı sürdürmeye çalışıyorum. Ortaköy'de beş katlı asansörsüz bir apartmanın dördüncü katında oturuyorum. Bu ev bana babamdan kaldı, ona da babasından kalmış. Dedeme de muhtemelen büyükbabasından kalmıştır. Yıllardır İstanbul'un göbeğindeki bu eski ama bir o kadar da güzel olan apartmanda oturuyorum ve birçok insanın aksine, huzurluyum diyebilirim.

Biraz daha geçmişe dönecek olursak çok daha mutluydum ama bilirsiniz işte mutluluklar pek uzun sürmez. En azından acılar kadar uzun sürmediğine eminim. Çünkü acılar izler bırakırken, mutluluklar acıların bıraktığı izleri bir süreliğine siler. Benim yaşadığım mutluluklar tam da böyleydi. Silinmiş gibi görünen ama altında hep bir acıyla boğuşan...

Küçük yaşlarda babamdan öğrendiklerim sayesinde erken olgunlaştım. Hayatın herkese eşit davranmadığını, zamanın herkes için aynı hızda geçmediğini, aşk şarkılarının bütün insanlar için söylenmediğini ve kaybettiklerim için üzülmemeyi hep babamdan öğrendim. Babam benim bu hayattaki kılavuzum oldu ve yine babam sayesinde çok erken büyüdüm. Hem de keşke hiç büyümeseydim diyecek kadar erken...

Annem ise çok başka bir hikâye... Ona düşkün olmak isterken, nasıl hayatımızdan kayıp gittiğini gördüm. Yavaş yavaş pili biten bir fener gibi... Işık saçardı hep ama son zamanlarda kendine bile yetemedi. İlk katıldığım cenaze anneminkiydi...

Özledim.

Ama artık çok geç...

Bulduğum apartmanın en üst katında Madam Eleni oturuyor. Madam Eleni çok varlıklı bir ailenin tek çocuğu ve tam bir İstanbul âşığı... Onun da âşıkları çok tabii... Öyle ki dedem bile gizliden gizliye sevmiş onu. Madam Eleni'nin kalbe dokunan öyle bakışları var ki, dünyanın en güzel kadını da olabiliyor bazen. Madam Eleni sabah-tan akşama kadar gramofonunda eski şarkıları çalar ve

Boğaz'a karşı mavi gözlerini dinlendirir. Laf aramızda beni de çok sever. Ne zaman fenalaşsa kapımı çalar tansiyonunu ölçtürür. Torunu gibi ilgilenir benimle... Bana olan bu ilgisi biraz da ikimizin hemen hemen aynı kaderi paylaşmamızdan kaynaklanıyor. Yalnızlık...

Hemen alt katımda ise yetmiş sekiz yaşındaki eski diplomat Üzeyir Amca oturuyor. Madam Eleni'den tam altı yaş büyük... Birbirlerini pek sevdikleri söylenemez. Pek de bir araya gelmezler zaten. Birkaç haftada bir güzel yemekler hazırlayıp ikisini davet ederim evime... Orada gayet iyi anlaşırılar ancak bu anlaşmanın devamı gelmez. Akşamın sonunda mutlaka tartışacak bir konu bulurlar. Biri gramofonun sesinden şikâyet eder, diğeri apartmandaki sigara kokusundan... Üzeyir Amca kesinlikle evinde sigara içmez, bu rahmetli eşinden kalma bir alışkanlığıymış. Kapısının önündeki merdivene oturur peş peşe yakarmış sardığı sigaralarını... Şimdilerde ise bu alışkanlığından kurtulamadığı için apartman sahanlığını kaplayan dumanlara esir kalıyoruz. Gerçi benim bir şikâyetim yok ama Madam Eleni'ye bu durumu kabullendirmek ne mümkün... Hep bir kavga hep bir telaş...

- Burak evladım bu kadın yine beni sıkıştırıyor.
- Hangi kadın Üzeyir Amca?
- Yok mu şu hani cırlayıp duran...
- Madam Eleni'den bahsetmiyorsun değil mi Üzeyir Amca?
- Hah o işte, başka kim olacak?
- Aman duymasın, ne oldu ki?

– Bütün apartman sigara kokuyormuş. Komşuları oturmaya gelmek istemiyorlarmış ona. Sanki komşu kaldı bu devirde... Neymiş efendim, apartmanın beyaz duvarları bile sararmış. Şuna da bak sen! Ben biliyorum onun neden böyle yaptığını da, işte...

– Neden yapıyor sence?

– Bu kadın beni çekemiyor.

– Üzeyir Amca bence bunlar aramızda kalsın, gel seninle biraz yürüyüş yapalım. Sigaranı denize karşı yakarsın olmaz mı?

– Olur evladım ama unutma bak bu kadının gözleri de bir tuhaf bakıyor.

– Deniz gibi bakıyor sadece, korkma Üzeyir Amca...

Apartmanımızın ikinci katı yıllardır boş. Ne gelen var ne giden. Sahibi bile uğramıyor. Birinci katta ise diş hekimi Yalçın Bey var. Yalçın Bey'e her ay okumak istediği kitapları ben getiririm. O benim dükkânıma pek uğramaz ama iyi anlaşırız. Çok ilginç ama bir o kadar da iyi bir adamdır kendisi... Geçenlerde yine kahvaltı için iki ekmek almıştım. Tam eve dönerken Yalçın Bey'le kapıda karşılaştık.

– Burak geçen gün getirdiğin kitabı hiç beğenmedim.

– Başka kitap getireyim Yalçın Bey ama neden beğenmediniz ki?

– Kadın adamı terk etti. Hem de hiçbir şey söylemeden. Olur mu öyle şey?

– Herkes olmasın ister ama hayat bu... Siz kitabı sonuna kadar okudunuz mu?

– Aslında kadın adamı terk edince ben de kitabı terk ettim.

– Yine mi Yalçın Bey? Bir kere de bitirin şu verdiğim kitapları, belki sonu tam da sizin istediğiniz gibi biter bir gün...

– Hiç sanmıyorum Burak. Hem benim istediğim gibi bitse ne değişir ki? Hayatın içinde yaşadıklarımız değişmedikten sonra kitaplarda mutlu olsak ne yazar?

– En azından mutlu olduğumuz bir yer bulmuş oluruz ve bence buna değer...

Böyle bir aileye sahibim işte... Sahilde küçük bir sahaf dükkânım var. Hayatım evle dükkân arasında geçip gidiyor. En sevdiğim şeyler en yakınımnda... Bir bakıma şanslı insanlardan sayılırım. Kitaplar kadar denizi de seviyorum. Denize yakın olmak beni mutlu ediyor. Sanki bütün mutsuzluğumu benden alıp tuzlu suyuna karıştırıyor. Bu hayatta bunu yapabilecek başka ne var ki?

Hayatımı çok daha kısa da anlatabilirim. Yaşıyorum, evet hâlâ yaşıyorum ve bu hayat nasıl bitecek bilmiyorum ama kendimi iyi hissediyorum. Unutmadan bir de hemen salonumun camından görünen, tam karşımdaki apartmanın üçüncü katında bir kız var, onun adı da Başak. Görmüyor. Hayata köpeğiyle beraber tutunuyor... Dünya onun için çok karanlık ama biz çok iyi iki arkadaşız ve bu karanlığı onunla paylaşabiliyoruz. Onun için vakit buldukça bazı kitapları seslendiriyorum. Sesimi çok sevdiğini söylüyor, annesi okuduğunda dinlemek istemiyormuş. Sırf bu yüzden sevebileceği birçok kitabı okuyarak kasetlere kaydettim ve küçük teybinde dinlemesini sağladım.

– Burak bugün benimle neler yapabilirsin?

– Her şeyi.

– Ne mesela?

– Seninle Galata Kulesi'ne çıkıp fotoğraflarını çekebilirim.

– Sen dünyanın en iyi adamısın galiba...

Babam hep, “Hayat sana karşılığını veremeyeceğini bildiğin birine yaptığın iyiliklerle güzelleşir” derdi. İşte bu ondan öğrendiğim en güzel şey olmuştur. Başak benim karanlıklara saklanmış meleğim ve en iyi arkadaşım...

Tüm bunlarla birlikte aslında bir de erkek kardeşim var. Adı Buğra ve benden dört yaş küçük. Aramıza, kaybettiğimiz anne ve babamızın acısı geldi oturdu. Birbirimize sarılmamız gerekirken uzaktan bakmayı tercih ettik. Bir bakıma şu an yaşadığım hayata mecbur kaldım diyebilirim. Ama biliyorum ki her şeye rağmen şükretmek elimizde...

Bazı günler evden hiç çıkmam. Bütün gün boyunca resim yaparım. Yirmi sekiz yaşında bir adamı sadece suluboya takımındaki mavi renk bile mutlu edebiliyor. Tek şikâyetim mavi boyamın çok çabuk bitmesi... Evet, en sevdiğim renk mavi. Tüm dünyayı kaplayan bir rengi bu kadar çok sevmek gerçekten güzel bir şey. Mavi boyalarımın bitmesi konusunda aynı şey geçerli değil tabii...

Çocukluğumdan kalma iki alışkanlığım var. Birincisi suluboya ile sürekli duvarları maviye boyamak, ikincisi ise sürekli karanfil çiğnemek. Bu süreklilik tüm anlarımı kapsamasa da, karanfil çiğnemeyi seviyorum. Kardeşim Buğra ile bir keresinde evdeki bütün karanfilleri çiğne-

miştik. Annem bunu aşure yapacağı gün fark etmişti, çünkü “Anne bize karanfil al” diyemiyorduk. Bir çocuğun bakkaldan leblebi tozu yerine karanfil alması da oldukça ilginç zaten.

Hayatınız bir bakıma çocukluğunuzdaki gibi ilerliyor ya da çocukken yapamadıklarınızı büyüdüğünüzde geç kalmışlığın verdiği pişmanlıkla yaşayarak bitiyor. Babamın biri mavi diğeri beyaz iki vespa motoru vardı. Bu motorlardan birini bana diğeri Buğra’ya bıraktı. Babamdan kalan en değerli hediyelerimiz işte bu motorlardı. Bir de boynumuzda taşıdığımız hakem düdüklüleri... En sevdiğim renk mavi olmasına rağmen beyaz vespa benim olmuştu çünkü Buğra da maviyi severdi ve ben kardeşime asla kıyamazdım.

Kardeşimle ne kadar aynı ailenin içinde büyümüş olsak da çok farklı insanlar olduk. O çok sevdiği gitarının ve motorunun sevdasında kaybolurken, ben kitapların ve denizlerin aşkıyla yaşamıma devam ettim. Buğra üniversite eğitimi için Muğla’ya gitti, bense tüm öğrenimimi İstanbul’da tamamladım. Buğra resim yapmayı hiç sevmedi, ben gördüğüm her şeyi resmettim, en çok da gökyüzünü...

İki farklı insandık, anlaşılamadık ama birbirimize mecburduk, çünkü biz kardeşтик ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Hayat dönüm noktalarından ibaretti, bir de yolunuzun kesiştiği insanlardan... Bu ikisi aynı şeydi aslında, karşınıza çıkan her insan sizin dönüm noktanız oluyordu. Ben bu dönüm noktalarını yaşamımın her evresinde